

Placówka "Estezet"
L.dz. 520/45
New York, 19.VI.45
Raport wojskowo-prasowy
z Argentyny.
Zr. Plac. Salvador.

520

Szef Oddz. Inf. Wyw. Szt. N.W.
/przez Szefa Wydz. Wyw./

Przedstawiam w załączeniu raport
wojskowo-prasowy z prasy argentyńskiej za czas
od 1 do 15 maja 1945 r., opracowany na podstawie
meldunku Plac. "Salvador".

Kierownik Placówki

Maracz
MARACZ

zał.2.

869

RAPORT WOJSKOWO-PRASOWY

za czas od 1 do 15 maja 1945 roku.

I. OCENA SYTUACJI WOJENNEJ

Błędy i trafne posunięcia wojenne. Zakończenie kampanii wojennej w Europie pozwala na wyciągnięcie wniosków co do słusznych i błędnych posunięć stron walczących, które okazały się decydujące dla przebiegu wojny. Trafnych posunięć było więcej po stronie Aliantów, czym tłumaczy się osiągnięcie przez nich zwycięstwa.

POSUNIĘCIA TRAFNE:

1/ Wykorzystanie przez Wielką Brytanię półrocznego okresu spokoju dla gorączkowej produkcji samolotów "HURRICANE" i "SPITFIRE", które miały wkrótce odegrać decydującą rolę w bitwie o Anglię.

Niemcy ze swej strony wykorzystali dobrze ten okres dla reorganizacji swej armii po kampanii w Polsce.

2/ Zmobilizowanie w Dunkierce tysiąca statków różnego typu, które zdołały uratować armię brytyjską. Koncentracja nie posiadała precedensów w historii operacji morskich.

3/ Skoncentrowanie wysiłku brytyjskiego, po zakończeniu bitwy o Anglię, na produkcji statków konwojujących oraz wielkich bombowców dla przyszłej bitwy o Niemcy. Były to środki obliczone na długi dystans, których skutki zaczęto odczuwać dopiero w 1942 roku.

4/ Nieopuszczenie przez Anglię Malty, która zamieniła się w "lotniskowiec nie do zatopienia" w samym środku morza Śródziemnego i odegrała wielką rolę przy likwidowaniu armii generała ROMMEL.

5/ Przygotowanie się Stanów Zjednoczonych do czynnego udziału w wojnie oraz ustawa o "Lend and Lease". ROOSEVELT zorientował się, iż Wielka Brytania stanowi pierwszą linię obronną USA i że najlepszym i najtańszym sposobem utrzymania tej pierwszej linii jest dostarczenie Anglii możliwie wielkiej ilości sprzętu wojennego bez zastanowienia się kto za to będzie płacił.

Bez tej decyzji ROOSEVELTA wojna zmieniłaby się w zderzenie kontynentów i mogłaby trwać niewiedomo jak długo.

6/ Decyzja ROOSEVELTA co do podwojenia amerykańskiej floty wojennej powzięta po inwazji przez Niemcy Holandii. Dzięki temu stocznie amerykańskie otrzymały impuls, który następnie w okresie Pearl Harbour okazał się zbawienny.

7/ Strategia, zastosowana przez Wielką Brytanię po upadku Singapuru. Stała ona wówczas na stanowisku, że gdy jedno ze skrzydeł gmachu rozpada się, a jednocześnie pożar ogarnia część centralną, to należy skierować wysiłek na ratowanie tej części centralnej. Wobec powyższego Anglia zaczęła z maksymalnym wysiłkiem strzec konwojów po 100 i więcej statków, dowożących przez Atlantyk broń i żołnierzy.

8/ Osiągnięcia techniczne Stanów Zjednoczonych: seryjna produkcja wielkich samolotów, statków transportowych i tp.; budowa 100.000 barek desantowych; budowa okrętów linjowych, wyposażonych w 120 dział przeciw

lotniczych każdy i tp.

POSUNIECIA BŁĘDNE:

1/ Wejście Włoch do wojny bez posiadania dostatecznej bazy gospodarczo-przemysłowej. Zostało to dokonane na podstawie błędnej oceny MUSSOLINIEGO, że wojna skończy się w 15 dni.

2/ Napad Niemiec na Rosję, stanowiący skutek nieprzewidzianego przez HITLERA przedłużania się wojny i braku surowców i środków żywności w Niemczech /nafta, pszenica i tp./.

3/ Agresja Japońska na Pearl Harbour. Japonia, podobnie jak Wielka Brytania, była potęgą morską, jednakże nie do tego stopnia, ażeby móc zapewnić sobie swoje imperium wyspiarskie.

4/ Wiązanie przez Niemcy przesadnych nadziei z wojną podmorską, która w ostatecznym wyniku zawiodła, gdyż stanowiła tylko środek desperacki, związany z przedłużaniem się wojny.

5/ Wysłanie przez Wielką Brytanię na Daleki Wschód pancerników "PRINCE OF WALES" i "REPULSE". Był to paliatyw, skazany z góry na niepowodzenie.

/LA PRENSA z dnia 12.V.1945 - Kpt. okrętu T.Caillet-Bois/.

II. ZARZĄDZENIA WOJSKOWE JAPONII

1. Ochotniczy korpus obronny. Formacja ta, utworzona przez premiera gen. KUNIAKI KOISO dla celów obrony terytorium metropolitalnego przed inwazją, w słabym tylko stopniu może być porównana z "local defense volunteers" z okresu kiedy inwazja zagrażała Wielkiej Brytanii. Porównać ją można raczej z niemieckim "Volkssturm", gdyż pomimo swej nazwy nie składa się ona z ochotników. Impuls w kierunku należenia do tej organizacji wychodzi albo od rządu, albo też od jednej z kontrolowanych przez rząd organizacji, do której w okresie wojennym należy większa część ludności.

Pierwsza myśl co do zorganizowania owego pospolitego ruszenia powstała u KOISO w sierpniu 1944 r. W dniu 17.VIII.44 odbył się w Tokio zjazd kierowników okrętowych "ZWIĄZKU CESARSKICH REZERWISTÓW", którym prezes gen. IKATURO INOUE wyłożył konieczność wezwania wszystkich członków do odbycia ćwiczeń.

Do tego czasu członkowie danego związku brali udział w obronie wybrzeża oraz w służbie strażniczej w niektórych szczególnie ważnych okręgach militarnych, od dnia zaś 11.IX.44 otrzymali oni rozkaz stawienia się 3 razy na miesiąc do ćwiczeń. W tym sensie generał INOUE wygłosił przez radio przemówienie w dniu 9.IX.44. Jeszcze przedtem rząd wystąpił do władz związku z żądaniem, ażeby w ćwiczeniach brali również udział obywatele, którzy nie odbyli służby wojskowej.

W dniu 23.III.45 gen. KOISO wygłosił przemówienie, w którym oświadczył, iż "Wróg znajduje się u naszych bram; powaga sytuacji w jakiej znajdujemy się, nie ma sobie równej w naszej historii". Przemówienie to było skierowane do rekrutów świeżo zorganizowanego "KORPUSU OCHOTNICZEGO OBRONY".

Istnieją dane, iż Japonia nie dążyła pierwotnie do osiągnięcia wysokiego poziomu wykształcenia członków tego korpusu; wydaje się iż chodziło głównie o zaszczepienie "ochotnikom" tego nastroju, który skłania żołnierza do wyboru samobójstwa, gdy grozi mu dostanie się do niewoli. Jednakże nastawienie to uległo zmianie po zdobyciu przez Amerykanów wyspy Iwo Jima.

W dniu 19.III.45 generał INOUYE wygłosił ponownie przemówienie przez radio, w którym oświadczył, iż dziesięć milionów rezerwistów zdecydowało się walczyć aż do ostatniego tchu i zadać nieprzyjacielowi jaknajwiększe straty. Zaznaczył również, iż członkowie związku rezerwistów będą służyli obecnie do uzupełnienia strat w szeregach armii lądowej i marynarki.

Ponieważ obowiązek służby wojskowej w Japonii obejmuje mężczyzn w wieku od lat 17 do 40, oznacza to, iż Japonia powołuje obecnie pod broń mężczyzn poza górną granicą wieku.

2. Totalna mobilizacja. W dniu 21.III.45 rząd japoński opublikował dekret, zarządzający totalną mobilizację wszystkich sił roboczych do budowy fortyfikacji obronnych. Mobilizacja ta nie uznaje żadnych granic wieku; podlega jej każdy Japończyk i Japonka za wyjątkiem dzieci w wieku szkolnym.

Dzięki tej mobilizacji rząd dostanie w swe ręce wszystkie istniejące rezerwy ludzkie, których nie mogły dostarczyć związki rezerwistów.

Pod względem politycznym oznacza to, że rząd będzie mógł wykorzystać odpowiednio "ORGANIZACJE MŁODZIEŻY DLA OBRONY TRONU", pozostającą pod rozkazami płk. KINGORO HASHIMOTO. Oddziały tej organizacji utworzyły w porozumieniu z "GOKUKU", tj. "PATRYOTYCZNYM ZWIĄZKIEM TOWARZYSZY" coś w rodzaju japońskiej "S.A.", dążącej do całkowitego sfaszyzowania kraju.

/ARGENTINISCHES TAGEBLATT z dnia 12.V.1945/.

III. SYTUACJA NA FORMOZIE

1. Japońska kolonizacja Formozy. Japonia zdobyła Formozę przed 50 laty, kiedy w dniu 17 kwietnia 1895 roku Chiny zostały zmuszone ustąpić ją po przegranej wojnie. Liczy ona 13.807 mil kwadratowych.

Na obszarze tym mieszka obecnie 6.500.000 ludności, na którą to cyfrę składa się:

Chińczyków	- 5.900.000
Malajczyków	- 160.000
Japończyków	- 370.000

Malajczycy należą do szczepu "koczowniczy" i zostali wygnani w góryste okolice wyspy.

Ludność japońska składa się z funkcjonariuszów administracji, członków załogi wojskowej, przedsiębiorców, przemysłowców, bankierów, plantatorów ryżu i trzciny cukrowej i tp.

Japonia nie czyniła wysiłków, ażeby założyć na Formozie większe ośrodki emigracyjne dla swojej ludności.

2. Sytuacja gospodarcza. Formoza jest wyspą niezwykle bogatą.

863

Jeszcze przed okupacją japońską produkowano tam w wielkich ilościach ryż, cukier, kamforę i herbatę, które eksportowano do Hong Kongu, Chin, Japonii, Wielkiej Brytanii i USA.

Od czasu okupacji japońskiej eksport wzrósł znacznie, jednakże idzie on wyłącznie do Japonii po ustalonych cenach. Sprawia to, iż pomimo zwiększenia produkcji siła nabywcza ludności nie wzmożła się, a stopa życia spadła.

O stopniu gospodarczej eksploatacji wyspy przez Japonię świadczy fakt, iż z ostatnich zbiorów ryżu, wynoszących 8.300.000 pikul, ponad 5.000.000 pikul wywieziono do Japonii, co spowodowało niedobór ryżu na samej Formozie.

Japonia jest zdana na dowóz ryżu z Formozy i nie może zastąpić tego dowozu własną produkcją, aczkolwiek w Japonii zaprzestano produkcji cukru celem wzmocnienia produkcji ryżu.

W przypadku zajęcia Formozy przez Aliantów, Japonia straci nie tylko znaczną część niezbędnego dla niej ryżu, lecz również prawie cały cukier, którego produkcję skoncentrowano na Formozie.

W okresie wybuchu wojny produkcja cukru na Formozie sięgała 1.000.000 tonn rocznie, podczas gdy przed okupacją Formozy przez Japończyków wynosiła zaledwie około 100.000 tonn.

3. Sytuacja polityczna. Gospodarczy wyzysk Formozy przez Japończyków sprawił, iż powstania i bunt miejscowej ludności przeciwko panowaniu japońskiemu były stale na porządku dziennym. Ogółem w walkach przeciwko Japończykom zginęło ok. 600.000 tubylców. Przywódca formozańskiej "LIGI REWOLUCYJNEJ", HAI NANKWANG oświadczył, iż podczas trzech lat obecnej wojny doszło do 12 aktów oporu zbrojnego przeciwko Japończykom, podczas których zginęło 1.300 ludzi.

Rząd Japoński rozpoczął ostatnio akcję polityczno-administracyjną mającą na celu zjednanie sobie mieszkańców formozy drogą nadania im przywilejów politycznych. W styczniu 1945 roku, na wniosek urzędującego w Tokio "Komitetu do ustalenia większych przywilejów politycznych" uchwalono formalne inkorporowanie Formozy w skład Cesarstwa Japońskiego, w wyniku czego mieszkańcy jej otrzymali zrównanie swojego "statusu obywatelskiego ze statusem mieszkańców wysp metropolitalnych.

Za posunięciami tymi kryje się chęć większego niż dotychczas wykorzystania Formozy dla wysiłku wojennego Japonii. Po wprowadzeniu w dniu 7.VIII.44 mobilizacji ludności dla celów budowy fortyfikacji i schronów przeciwlotniczych, zapowiedziano wprowadzenie obowiązku powszechnej służby wojskowej, który obowiązywał dotąd tylko Japończyków. Jeszcze przed tym zarządzeniem zmobilizowano 1.330.000 Chińczyków do pomocniczej służby pracy dla armii; obecnie obowiązek ten rozciąga się na wszystkich mieszkańców wyspy.

Dekret mobilizacyjny zapowiedział również mobilizację źródeł produkcji Formozy.

Zmiany w administracji. Aż do początku 1945 roku Formoza była rządzona przez admirałów, pełniących funkcje generał-gubernatorów. Po usunięciu z tego stanowiska admirała KIYOSHI HASEGAWA, generalnym gubernatorem został mianowany dowódca garnizonu japońskiego, generał RIKICHI ANDO /ANGO/. Wobec osłabienia marynarki japońskiej, obronę Formozy ujęła więc w swe ręce armia lądowa.

Szefem administracji cywilnej Formozy został mianowany dawny gubernator japońskiej wyspy Hyogo, ICHIRO NARUSE.

/ARGENTINISCHES TAGEBLATT z dnia 7.V.1945/.

865